

VIROLET

LES MONEQUES TRAPACERES

(per Planas)

Un marxant de barrètines
que venia classes fines,
cercant els mercats on són,
surt del Born per voltà el món

Resseguint la bola esfèrica
del món, es trasplanta a Amèrica.
I a l'ombra d'un palmar
la bacaina fa petar.

I per tugar de picades
de mosques enverinades,
mentrestant faci la sesta,
s'embarretina la testa.

-Que faré? Què no faré?
Plega sa catxutxa bé
i la desa tot seguit,
posant-se a fer l'adormit.

Mes, ail, que una mona ho veu,
i una barrètina treu,
i quan l'hom ja pesa figues,
ensinistra a ses amigues.
I el seu ensurt calculeu,
quan, en desvetllar-se, veu
per palmeres enfilats
miquets embarretinats.

Les mones imitadores
se les van treure, aleshores;
varen córrer a davallar
i també les van desar.

El marxant estrafalari,
així recobrà el mostruari,
mes fugint de l'encontorn,
va emprendre el camí del Born.

Planas.

EL MIRALL DE MATSUIANA

(Rondalla japonesa per Apa)

A Matsuiana hi vivia un matrimoni jove amb una filla, i el pare tingué que marxar un dia a ciutat. Penseu quins plors els seus!

A la fi marxà l'espòs, acomiadant-se de l'esposa i la filla, amb llàgrimes als ulls.

Arribà el dia de la tornada, i la mare empolainà a la filleta, freturosa de rebre a l'amat que tornava.

Caldrà dir-vos l'alegria de l'arribada? Tot eren petons i abraçades i festucs inacabables. Fins que el marit, orgullós d'haver corregut món, oferí a sa filla una nina i a la mare un mirall.

«Què hi veus?», li preguntà a sa muller, el marit, festós. «Una dona formosa i colorada!» «Ets tu, estimada meua!» Encisada, la muller guarda l'ofrena, i passaren anys, molts anys.

Fins que la mort enronà Matsuiana, per a endur-se'n a la bona mareta. Aquesta, en l'hora de la mort, cridà a sa filla i li donà el mirall: «Té, amor meua, en el mirall hi ha la meua imatge. Guaita-la cada dia, que ella et serà companyona dolça pels camins del món. I la filla ho complí, i, en efecte, sempre veia a sa mare en...

...el mirall, a sa mare, formosa i colorada, com en la seva joventut. I el pare ho veié i va inquirir el per què del mirall i en saber la història, unes llàgrimes de goig se li escorregueren cara avall i es guardà de confessar a sa filla, que era sa pròpia imatge la que hi veia, que tan formosa era ella com sa mare.

DE COM UN FALS PESCADOR VA PESCAR UNA TUNYINA

(per Cornet)

El senyor Nofre era un pescador de canya extraordinari; cada dia omplia el cistell al cap d'un parell d'hores pacients.

Mes, com sempre hi ha qui vetlla pels descuidats, un lladregot que per allí passava es fixà en què el senyor Nofre badava i, amb la major cautela, pegà grapada al cistell.

Calculin quina devia ésser la sorpresa del bon pescador al girar-se i veure que el cistell havia fugit del seu costat.

En canvi, el lladregot, que havia corregut, sense ni obrir el cistell, cap a la primera fonda per a vendre el peix que ell deia havia pescat, rebia el premi de la feina del senyor Nofre.

A l'endemà el lladregot tornà a repetir l'operació, doncs, com el dia abans, el senyor Nofre continuava badant.

A l'adonar-se el bon senyor que li havien tornat a robar el cistell no es sorprengué ni enfadà, al contrari, es va posar a riure.

Entretant, el lladregot tornava a presentar-se a la fonda per a fer la venda del peix, mes, calculin quina devia ésser la seva sorpresa al sentir com l'amo, al treure els peixos del cistell, deia: «Això és de celuloide!»

Entre els crits de «pillastre, brètol i tu ens vols robar», mercès a l'acudit del senyor Nofre, «pescava» el lladregot la gran tunyina servint-li d'esquer els peixos de celuloide.

LA VENTAFLOCS

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

—Això és enveja!—pensà el pastor.

I seguí el seu camí, travessant el rebedor, amb el mateix aire important, sense fer cas de les rialles i les mofes que els de la cuina li adreçaven.

Així arribà a l'estança on es trobava l'amo, i quan fou a l'entrada decantà el cos a tall de profunda salutació, tan profunda que gairebé li tocava el cap a terra, i així romangué molt bona estona esperant que l'amo s'adonés d'ell.

Però com que l'amo en aquells moments es trobava girat d'esquena, en Badinet s'exposava a tenir d'estar-se així ajupit fins l'endemà matí.

Per això, quan va veure que l'amo no s'adonava d'ell, en Badinet prengué el partit de fer-se sentir, i, des de la porta mateixa, va fer:

—Pst! Pst!..

L'amo es gira sobtadament, exclamant:

—Que és això?

—Això, sóc jo—respongué en Badinet, tornant a ajupir-se profundament.

I avençant devés l'amo, afegí, donant-se un aire de gran triomf:

—Veieu, com no m'havíeu conegut? Us faig força goig, mon amo?

—Tant com en fer goig has de mirar de ben servir la damisel·la. Pensa que és la gran, la més prim-mirada, la que m'ha demanat un patge pel seu servei.

—No en passeu gens de pena, mon amo—respongué, decidit, en Badinet.—Guaiteu com em sé brincar.

I es posà a fer una salutació tan complicada, amb un peu enrera i l'altre de punta, i el cap en avant, i els braços mig oberts, que, perdent l'equilibri, se n'anà a rodar a l'altra part de sala.

S'alçà amantent, i volent dissimular el seu fracàs, cuità a dir:

—Heu vist, mon amo? Això de caure no ho faig sempre; ha estat només ara, perquè veieu que també en sé.

—Sí; ja he vist que en sabies, ja.

—Es que és un ofici molt bo aquest d'anar guarnit així i no haver de trescar per les muntanyes

—Et plau, doncs?—li féu l'amo.

—Per ara, prou que em plau. Ara només cal veure si la damisel·la farà de més bon tractar que el bestiar, i si fos així, ni el rei no envejaria.

—Està bé. Ara vés, i estigues a l'aguait per a quan arribin.

—Sí, sí; ja me'n vaig—féu en Badinet, anant-se'n cap a la porta.

Però, abans d'arribar-hi, reculà vers son amo com aquell qui va a dir-li alguna cosa.

—Escolteu, mon amo...

Però, desdiguent-se'n tot seguit, afegí:

—No, no... No us ho podria pas dir...

—Que és el que no podríeu dir-me?—li preguntà l'amo, intrigat.

—No, no... No gosaria pas...—continuà en Badinet.

I l'amo, més intrigat:

—Es alguna mercè que vols demanar-me?

—Ho és i no ho és...—respongué el patge novell, com si es complagués a fer durar l'incertitud del seu amo.

—Acaba, doncs! —li cridà el seu amo, impacientat.

—No us enutjeu així, mon amo, que ja us ho diré, si tantes ganes en teniu... Es per saber una cosa i prou. Veiam: si ara vós fóssiu ella...

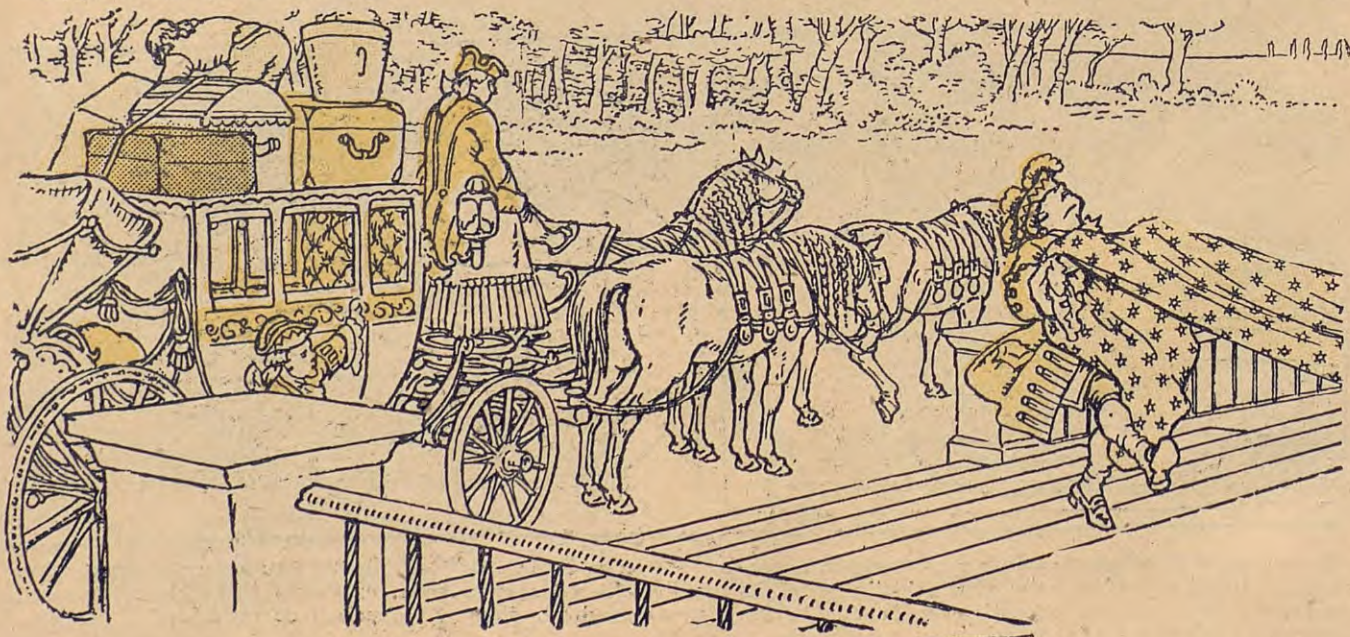
—Qui vols dir, ella?—preguntà l'amo, tot sorprès.

—Ella, vull dir, la damisel·la. Si vós fóssiu la damisel·la i em veiéssiu arribar així, i saludar així, amb aquest vestit de lluent, digueu-me, senyor amo: no us agradariau de mi?

Per tota resposta, l'amo li anava a clavar una bona plançofada, però sort que en Badinet s'esquitllà amatent, i va ésser l'aire que la va rébre.

—Veiam si entre tots acabaran per mofar-se de mi!—exclamà l'amo tot enutjat.

I ja anava a sortir per veure si tot es feia com ell havia manat per rebre la esposa i les fillastres, quan entrà la

Poncellina, abillada amb el vestit de modar que el seu pare li havia fet posar.

—Tanta festa en el vestir i tant de dol en el cor!—exclamà la pobreta, tenint de fer grans esforços per no esclatar en plors.

El seu pare bé prou volgué animar-la, dient-li falagueries de la seva elegància i de la seva guapesa, però ella no podia treure's la tristesa del cor ni de la cara.

—Digueu, pare, digueu: Tant us l'estimeu a la dama que per defensar-la anàveu a llençar de casa el nostre Fidel?

—No parlem d'això, ara, filla.

—No en parlaré més, però digueu-me que no, pare; digueu-me que no és amor el que senti per ella; digueu-me que és un mal encís que us han donat o una follia que us ha pres... Tot menys la trista cosa que el vostre cor ja no és per a la mare que és al cel!...

I com que tot dient-ho, ella se'l mirava esperant la resposta que ell volia defugir, acabà per respondre-li:

—Anomena-ho com vulguis, filla meva. Encis, follia, amor, tot és u, perquè tot és més fort que nosaltres mateixos... Jo sols puc dir-te, filleta, que com més he volgut fugir-ne d'aquest encís, més la terenyina oculta de l'amor anava fent-se'l seu el meu pobre cor; de primer adormissant-lo, com en un dolç somniar; després, encenent-lo, abrandant-lo en tanta de manera, que tu, pobra filleta, no ho pots entendre, tan innocent, tan blanca, rosa per obrir, poncella del nostre roser... Sí, sí del nostre, del d'ella, de la santa que és al cel i del meu, malaurat de mi!

La veu se li féu tremoladissa al pare de la Poncellina i tingué de callar quan ja els ulls se li amaraven de llàgrimes, caient assegut en una cadira.

Contenta d'haver pogut oir aquelles paraules de bon record per la seva mare, la Poncellina l'abraçà tot dient-li:

—Oh, sí, sí! De la santa que és al cel. Mercès, pare meu, mercès! Que jo sàpiga que el vostre cor és encara per la santa mare...

Però, encara no era aquí dels seus regraciaments, el pare s'alçà tot de sobte, desfent-se dels braços de la seva filla.

Acabava d'oir les musiques que acompanyaven la núvia i les seves dues filles, i avençà tot apressat cap a la porta, exclamant:

—Es ella!... Oh, sí; és ella que ja ve!...

Mes la Poncellina, amb els braços estesos volia destorbar-li el pas, exclamant, plena d'angoixa:

—Oh, no, pare! Que no vingui la marastra!

—Deixa'm, Deixa'm!—feia ell.—No sents? Ja s'atansen.

I com un posseït tot era voler anar cap a la porta dient:

—No sents, filla? Es ella... Oh, quan la vegis! Quan hakis conegut la seva formosor i les seves gràcies, aleshores em perdonaràs.

I, desfent-se sense mirament dels braços de la Poncellina, que no cessaven de retenir-lo, sortí al defora per rebre humilment la que després d'haver-se fet mestressa del seu cor no trigaria a fer-se mestressa de la casa i tot el seu.

La Poncellina vacilà un instant no sabent si esperar la dama o sortir a rebre-la com volia el seu pare; però no féu ni una cosa ni altra.

Plorant desconsoladament anà a tancar-se a la cambra, exclamant:

—Malaurat pare meu!... Mare, mare, perdoneu-lo!

Al cap de molt poca estona, entrava per la porta del gran de la casa la marastra, amb el seguici de cambres que el seu marit havia cuitat a recrutar, venint d'arrera seu les seves filles Girassol, que era la gran, i Roserblau, que era la més jovencella, totes molt arrogants i tivades, girant el coll com paons de llarga cua.

Darrera la Girassol, en Badinet, amb el seu vestit de coloraines, portava el ròssec de la damisella amb molt de lluïment. Si no hagués sigut que de tant en tant no era amantat a seguir els moviments de la damisella i per tant amenaçava rompre el ròssec a estrebades, tothom hauria dit que en Badinet mai no havia fet altra cosa que portar cues.

L'amo portava de la mà la marastra, volent imitar les actituds dels gentilhomes sense aconseguir-ho gaire.

La dama no semblava estar gaire satisfeta.

El marit, en deixar-la de la mà, li féu un salut profund i li digué:

—Benvinguda sigueu, esposa meva, en aquesta casa que és, des d'ara, la vostra.

Ella, sense ni mirar-se'l tan sols li respongué:

—Dóna bo de sentir-vos-ho dir que aquesta és la meva casa, perquè per cap altra senyal no ho hauria pogut conèixer.

El marit es quedà mirant-se-la sense entendre a què treia cap la indirecta, i allavors Girassol s'afanyà a aclarir-ho:

—Es ben cert. Cap senyal d'alegria no hem vist enlloc a la nostra arribada.

I Roserblau afegí, tota queixosa:

—Si totes les finestres eren closes i sense domassos!.

(Continuarà)

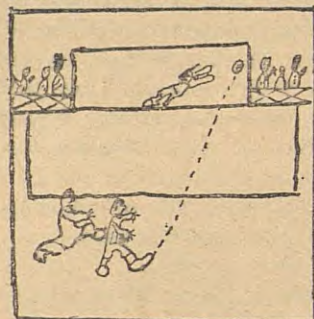
GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 149. — JOAQUIM BASSOLS.

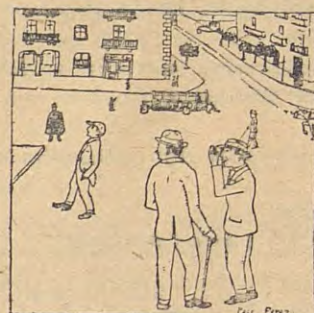
—Què fas aquí tan enfeinat i seriós?
—No em diguis res, perquè el meu cap sembla el Marroc.
—Per què?
—Perquè al Marroc hi han kabilles... i el meu cap cabila... cabila... i més cabila... per guanyar el concurs del Violet.

Núm. 153. — MIQUEL SOLA.

—I quin «goal» més bonic.
—Però es un «goal» guito.
—Ai, sí, per què?
—No ha vist quantes patades li han donat a n'aquell davanter?...

Núm. 157.—FRANCESC PEREZ.

—Qui és aquest que es dona tant de pisto?
—Es un pistolero!

Núm. 161.—JOSEP ROS.

—Per mi, la primera de totes les arts és la pintura.
—Doncs jo, com a art, preferelxo la música.
—Doncs jo l'art culinari.

Núm. 150.—MANUEL ESCOBAR.

—Al meu sastre no el puc veure
—Es estrany, perquè els lentes que portes són ben bons.

Núm. 154. — ROSER SIMATS.

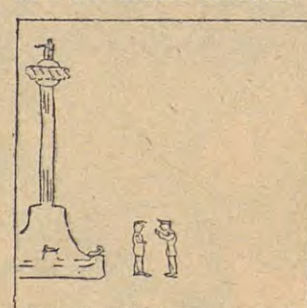
—Tan petit, portes ulleres?
—Es que tinc la vista cansada.
—A la teva vista li devia passar com a mi que ja vaig néixer cansat.

Núm. 158.—LLUIS ICART.

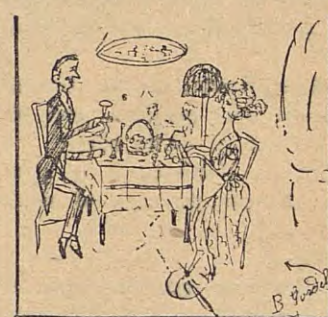
—Nen, vés a comprar-me una capsa de llumins.
—No. Que l'escala és fosca i tinc por de caure.
—Sí precisament et faig anar-los a comprar per a que t'hi vegis en pujar l'escala.

Núm. 162.—CARLES CLAVELL.

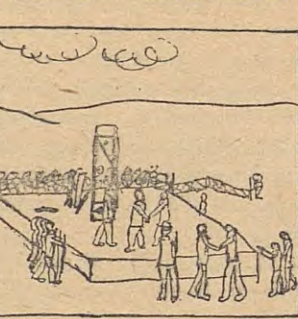
—Vols dir que assenyala sempre a l'Amèrica en Colom?
—Sí, home, no ho veus?
—Doncs no ho entenc, perquè l'Amèrica i el món volten, i en Colom sempre assenyala al mateix lloc.

Núm. 151. — BARTOMEU GORDILS.

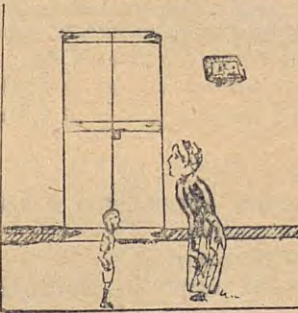
Ell.—Noia, en aquest hotel se'ls ni deu acabar el vi.
Ella. — Per què?
Ell. — Perquè hi ha molta més aigua que la de costum.

Núm. 155. — MARTI ALSINA.

—Escolti, senyor butxi: vol donar-me una bufanda? que amb aquest fred que fa i anant sense coll ni corbata, podria agafar un encostipat

Núm. 159.—FERRAN PEDRET.

—Vols un caramelo, maco?
—No, senyora.
—Per què?
—Perquè en vull dos

Núm. 163.—JOSEP PAGES.

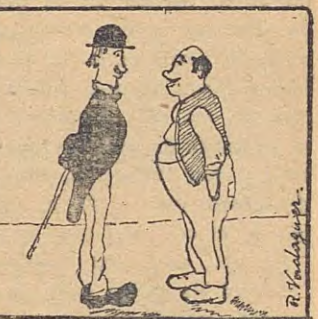
—Mano jo més a casa meya que un rei en la seva.
—Es possible?
—Com que el rei sols mana les coses un cop i jo tinc de manar-les deu o dotze vegades i encara així no les fan.

Núm. 152. — JOAN FORNS.

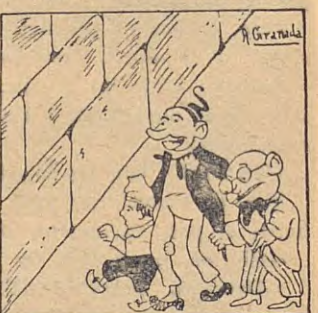
—He dit al criat que em cridés a les 8 i ja les són, i encara no m'ha vingut a cridar, el mandra!

Núm. 156.—RICARD VERDAGUER.

—Em farà el favor de donar-me la direcció del senyor Costa?
—Sí, senyor; carrer de Sant Pau.
—I el número?
—El número ja el trobarà dalt de la porta.

Núm. 160.—ANTONI GRANADA.

DAVANT LES MURALLS DE TARRAGONA
Secretari.—Mira, Violet, quina paret més groixuda.
Violet.—Oi! Es una paret mestra.
Patufet.—Mestra, dius? Ca, home, ca; si almenys és paret catèdratic.

Núm. 164.—MARC CASTELLS.

—Se m'ha mort la sogra.
—I què t'ha deixat?
—Mira, molt tranquil.

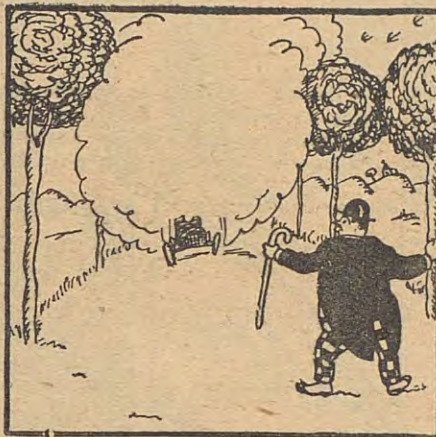

RODOLINS INCOMPLETS

LA POLS DE LA CARRETERA

Camina per carretera.

Veu venir tot d'un plegat.

Ara és blanc, de negre que era.

ENTRETENIMENT

JEROGLIFIC

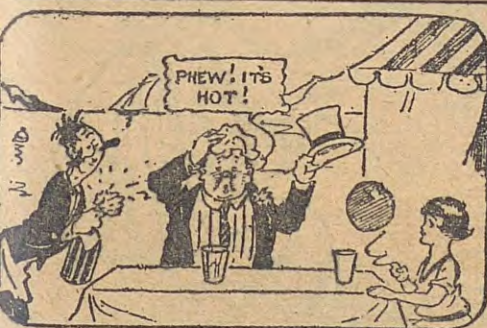

FRASE FETA

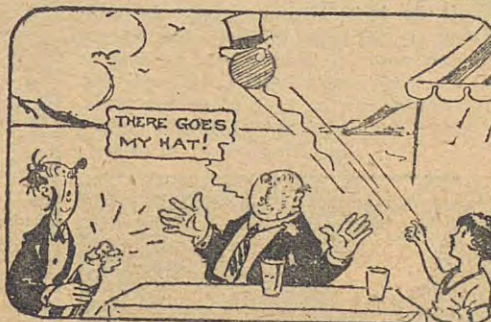

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT.—Rodolins Incomplets: Des de terra l'ha llucat—i tot seguit s'ha enfilat. La branca era corcada—i aviat ha estat trençada». Per voler caçar un nu—«ha caigut a dintre el riu».—Entreteniment: Unes alicates planes.—Frase feta: Posar els punts sobre les is.—Jeroglific: Operació.

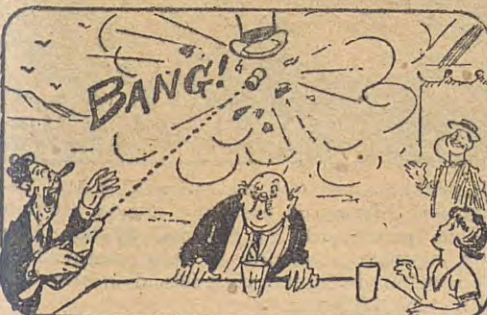
Unir els punts per ordre de numeració sempre en línia recta en una que es passi per damunt d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

El senyor està suat (per xò s'ha tret el barret).

I la bomba del noiet el copallit s'ha emportat.

Sort del tap desfet de poc..

..que tot ho deixa a son lloc.

El senyor Grossals, com que té molta calor, s'ha tret l'americana i per anar més bé l'ha penjada al mànec del seu bastó.

En aquestes passa un mossegat i en veure aquella americana tant nova, diu: «Veureu que anirem mudats!»

I la despenja amb molt de compte i se la posa amb molta tranquil·litat.

Quan el senyor Grossals es vol posar l'americana, té la sorpresa de veure que ja no és al penjador. I es queda tot parat...

EL "PIT-ROIG"

(per Serra Massana)

Heu's aquí que en aquells temps en que el Senyor donava per enllestida la creació de l'Univers i en què neixien tantes i tan meravelloses llegendes, començà el bell acoloriment dels bestials de la terra, tasca d'una alta valor artística incomparable.

Tant pintà, tant pintà el Creador, que després d'acolorir fastuosament un paó real, se li acabaren les colors. Ai, que més ai, de la humil·líssima cadenereta que no hi havia arribat a temps! Sort que el Senyor, que mai ha trobat cosa revesa, tingué el bon pensament d'eixugar en les ales d'aquell ocellet bellugadís tots els pinzells.

Aquell mateix dia, l'ase havia rebut nom, pero era tan dur de memòria que encara no donava quatre passes per les prades enriolades del Paradís, el tenia oblidat. I ja anava la tercera vegada de preguntar-lo.

«I'he fornit d'armes per al servei de l'home, no per al seu dany. Cada volta que claveu el fibló contra llei, la Mort se us endurà». I aquell mateix dia el grill es tornà cec i la formiga perdé les ales, per rebequeries seves.

Tant, que el bon Déu, a despit de la corretja que té, va impacientar-se i va dir-li, estirant-li les orelles: «El teu nom és ase, ase i res més que ase». I perquè ho entengués bé li estirava tant les orelles que, d'allavors ençà, les tenen tan llargues els seus descendents.

No va córrer més bona sort l'abella, car veient el Senyor que no sols es servia del fibló per a xuclar la mel de les flors, sinó que el dirigia contra la Humanitat, li digué:

Descansava ja el bon Déu, que el pintar tants animals dóna molta feina, quan, cap al tard, volgué crear un ocellet menut i enjogassat, de color gris; i el creà i un cop emmotllat...

...li digué: «Tu... Tu et diràs «Pit-roig», i el deixà anar lliurement per cels i terra. El «pit-roig» va córrer món i, un dia, en beure a la vora del riu, es veié emmirallat per l'aigua.

—Ai, pobre de mi, que sóc tot gris, que el Senyor va descuidar-se de posar-me color! I d'una volada va presentar-se al Paradís. El bon Déu romania assegut i beneint la seva meravellosa obra, envionat de llum i claredats daurades que reflectien per l'Univers...

(Continuarà)